

(EKE 68. Bevádolt sáfár)

- Jézus ezt a példázatot a tanítványoknak mondja. Előtte a tékozló fiú példázatát a farizeusoknak mondta, de a tanítványok is hallották. (Ezt pedig a farizeusok is hallják.) – Mindkettőnek a szereplője tékozol, elvesztegeti a nála lévő vagyont. A tékozló fiú az, az ami az „övé” (ill. később lett volna az övé), a sáfár azt, ami a gazdájáé, és később sem lett volna az övé. A „másé” volt rábízva, ezen kellett volna hűségessé lennie.
- Amink van: életünk, különböző lehetőségeink, korlátaink, jó vagy nehéz körülményeink: a „hamis mammon”, a „másé”. Ahogy a sáfáron, úgy rajtunk is számon kéri Isten, hogy hogyan bántunk vele.
- A tanítványok: akik követik Jézust – Ő azt akarja, hogy tudatosan kövessék: „mindazt, amit az én menyeyi Atyámtól hallottam, tudtul adtam nektek” – és ezért még barátainak is nevezi őket. Mi is azok vagyunk, ha azt tesszük, amit parancsol. (Jn 15,14–15). Tehát: hallgassuk, tanuljunk tőle. Ha valamire azt mondja: ez nem a miénk, Istentől kaptuk, és számot kell adnunk róla, akkor legyünk ennek tudatában.
- Miért tékozol a sáfár? Mert a magáénak tekinti, amit rábíztak. Csak elméletben tudja, hogy a gazdájáé. Mi hogyan tekintünk arra, amink van? Ez akkor derül ki, ha Isten elvesz valamit. Jób: „az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úr neve”. A másik út a reklamálás: „ha Isten van / jó, miért...”.
- A számonkérés. A felszólítást: „adj számot” akkor kapja valaki, amikor először meghallja, hogy a halál után ítélet következik. Ezek után több-kevesebb ideje van – mindenekelőtt arra, hogy megtérjen. A sáfárnak gyorsan kell cselekednie.
- Mit mond ez a tanítványoknak? Mit mond nekünk, akik követői vagyunk Jézusnak? Nekünk is véges az időnk, és lesz számonkérés. Sőt: „akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon” (Lk 12,48). Mindent, amink van, számon kér Isten; az evangéliumot is, amit ránk bízott; az előre elkészített jócselekedeteket (Ef 2,10) – hogyan éltünk vele?
- A sáfárnak ebben a helyzetben egyetlen célja: „hogy befogadjanak házaikba”. Ne legyen koldus, ne legyen „kivette a külső sötétségre” (talentumok példázata). Igaz, hogy Isten egyedül Jézus Krisztus érdeméért, a saját cselekedeteink nélkül már befogadott minket. Ez azt jelenti, hogy szolgálai, sáfárai vagyunk, és aki nem használja azt, amit kapott, arra, amire az ura adta, az „nem úgy él”, mint az Ő szolgálja. Az megtagadja, hogy valamit is kapott az urától, megtagadja, hogy kapcsolatban van vele, hogy ő az ura – ezért vetik ki a „külső sötétségre”. Üdvbizonyosság vagy üdvbiztonság.
- A sáfárnak most csak az a fontos, hogy legyen, aki őt befogadja. Nekünk is ebben a tudatban, ezzel a céllal kell tennünk mindent: ne vesszen el az, hogy Isten engem befogadott.
- „Szeressetek magatoknak barátokat a hamis mammonból” – amíg a példázatbeli sáfár a rövid idő alatt „barátokat szerez”, még sáfár (csak utána kell elszámolnia és távoznia). Mi is így vagyunk sáfárok: ebben a rövid időben élünk. – A sáfár a gazda vagyonából „szerez barátokat”. Mi is csak a „gazda vagyonából” tudunk tenni bármit,

nincs más. A hamis mammon: az erőnk, lehetőségeink. Azért hamis, mert becsaphat, hogy a miénk, és mert egyszer elvételük. De a „gazda vagyona” az evangélium is, amit továbbadhatunk. Ez igazi kincs és örök. De amíg a földi dolgaimat nem kezelem hűségesen (nem úgy, hogy Istentől kaptam és tartozom vele), addig Isten nem bízna rám az „igazi kincset”: akadálya lesz a bizonyágtételnek, nem tudok embereket Jézushoz vezetni. Amíg nem vagyok hű a „másén” (amivel mások felé kellene szolgálnom: jót tennem, segítenem, Jézushoz hívnom őket, azt magamnak tartom meg), nem kapom meg azt sem, ami az enyém: azt a jutalmat, amit a mennyben kaphatnék, részben vagy teljesen elvesztem. Isten pedig azt nekem akarja adni, ezért (is) biztat Jézus, hogy legyek hűséges.

- A sáfár nem tudta az adósoknak a tartozását teljes egészében elengedni. De elmondta nekik: „tartozol az én uramnak”. Akiket mi hívunk az Úrhoz, azok is tartoznak neki, és ezt el kell mondanunk. A teljes tartozást csak Isten engedheti el nekik is, mert Ő tudja, mennyi az, és Ő fizette meg Jézus Krisztusban. Mi csak egy kis részt engedhetünk el, azt, amit ellenünk vétettek. De ezt tennünk is kell: „szerezzetek magatoknak barátokat” – „békülj meg atyádfiával”. De teljesen csak akkor szabadulnak meg az adósságuktól, ha „megbékülnek Istennel”, erre kell „Krisztusért kérnünk őket”.

Lk 6,35 „Ti azonban szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, és adjatok kölcsön, semmit sem várva érte: nagy lesz akkor a jutalmatok, és a Magasságos fiai lesztek, mert ő jóságos a hálátlanok és gonoszok iránt.”